

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Soarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta à conte de 16 números.

¿HEY HA BETLEM?

En Francisco Maria es un sant hòmo qu'ha estat frare llech, no sé de quin convent, viu pròp de sa *Travessa* y fá de sabaté. Per devés l'añy coranta, se casá amb Na Maria Jusepa, una criada bonatxassa, qu'ha tengut quatre mascles y n'hi han mòrt tres, tots tres Franciscos, fins que à n'es darré li posá *Pedro*. Sobre aquestes desgracies, marit y muller han tengut paraules molts de pichs, perque ella volia quant vengué es segon, que li posassen Pèp, y s'hòmo no 'u volgué perque deya que bastava, perque no 's morís, que axí com es primé era Francisco de Paula y es segon havia estat d'Assis y es tercé de Regis, es quart podia essé de Sales; lo cert es, que p'es darré s'hòmo se doná y quant el batiaren li posaren *Pedro*.

A l'hòra d'are aquest atlòt deu fé deu añs; sab serví missa, jugá à la bolla y encerolá caps; té una capella de cartó y fusta, y quant l'endomassa, son pare el se mira ple d'esperansa de que l'ha de veure capellá. De sa mare no vos vuy dí res; té mitja pessa d'escambray brodada de cadeneta que li varen regalá quant era fadrina, y may n'ha fèt res, y are manco, perque ha d'essé p'es cámis des séu Periquet. Lo qu'el comana à Déu; es novenaris que li costa! ningú heu sap; y es natural! no tenen altre còsa y si en Periquet se moria tornarian lòcos. Per axò li donan tot quant vòl, y are que venen festes, un mes antes ja li apareyan p'es *betlèm*. Però per dí sa veritat, qui dú sa varera més fòrta en so *betlèm* no es en Perico; son pare és qui cada any, cada any pert deu vetlades y quatre diumenges per fé un *bòn betlèm*. Per Sant Tomás devalla d'un sostret es còvo ahont hey té composts amb paya més de tres dotzenes de pastós de terra, xòts, casetes, y altres arreus, los mira si hey ha caps romputs ò brassos fòra des llòch, los ho afegeix amb aygo cuyta y llavò amb un pinzell

apòsta los dona una passada de vernís ò d'òli.

Un des diumenges abans de Nadal, per no pèdre feynes, s'en vá à sa *Fònt Santa* à cercá barba d'olivera, perque si l'hagués de comprá à plassa se gastaria un duro y no li bastaria ni per comensá. Un altre diumenge pren ets atapins cap à s'arenal amb un saquet à n'es còll, à dú copiñes y branques de sabina, y si de passada tròba cap safreix, també s'atura à prende un pòch de llim, que axò, posat entre ses juntes de ses peñes, fá de lo milló. Quant té tot es concèrt apareyat, y han elegit es cuarto per endingar-lo, que sol essé es de jèure, llavò espolsa sa còva, qu'es de suro amb sèt ò vuyt portals, y té feyna señada per tres dies no més posant es rayos à l'Esperit Sant.

Des sòl de sa caixa trèu el Pare Etern, ets àngels, y tota sa *Glòria* de papé pintat (¡còm tantes qu'are en s'usan!) y clás son ets añs que, ò bé ses arnes ò qualque ratolí, no li hajin feta tala; però ell qu'es engiñòs, amb un pòch de safrá y tinta vermeya sòl obrí ses juntes à qualque ruina y reforsá es lletreros à n'es àngels que duen esborrat es «*pax hominibus*.»

Encare que s'hi pos amb temps ja es ben incèrt que cuant tocan matines ell no estiga componguent s'*anuncio* ò posant es fil à sa campana de s'ermita, ò cosint ses cortines que tapan per devant y pes costats sa còva. Sa dòna li ajuda y en Perico tresca per devall es *taulado* fèt amb pòsts des llit, y qualque vòlta fá curt son pare, si es que remenant ses rebasses tira abaix un pònt ò una cabra.

Y tot axò heu fá de bòn gana y amb delit, y gasta, si impòrta, un sòu de guyes y tatxetes, y vuyt doblés de neulas per penjá devant, y dues lliures d'òli per prová s'efecte; però que ningú hey vaji mentres el compòn, que no li guaytin es veynats ni cap beata amiga de sa dòna. Es *betlèm* no 's mòstra fins à mitja nit des dia de Nadal.

Quant tot está compòst, llavò qu'hey vajin parents y coneguts y gent estèrna; cada vetlada de totes ses festes ell serà à ca-sèua y el tendrà encés fins à

les deu, y cremará esprigol y encens y arrambará cadires à tothòm perque descans.

En Periquet, de part de dins estira es fil d'empelomá à n'es pagés qu'estella, ò fá fé via à s'ase que dona vòltes à sa sínia.

Llavò es s'hòra de veure en Francisco Maria tan gojós y satisfet, quant reb s'*enhorabòna* y es *molts añs!* Que li alabin sa neu des llunyadá y sobre tot sa *Glòria* y el farán felís.

—Ja tornarán en haverhi ets innocents, p'els Reys, y veurán el Bòn Jesus assegudet à sa cadira, y si tenen altres coneguts, que los ho digan: fins per Sant Antoni no 'l descompondrém.—

Y mentres tant que pujan y devallan ses comparses, senten abaix de s'estudiet:—*¿Hey ha betlèm?*

Y còm no tenen llum à sa botiga, succeheix que 's jovent enamorat que folga riguentse des betlèm y de son amo, à fòrsa de sempentes tomba qualque pastora demunt sa pedruscada. ¡Fins aquí son amichs! En Francisco Maria no fá pús bòn cara, y amb un *fassin favó* los enretira dient:—«De dos en dos, y ets altres que tenguen paciència.»—

Aquest tira-muxell cada diumenge cansa à na Maria Jusepa, perque s'hi ha girada tanta patulèa que ja no miran gens si son à casa estèrna; y mentres no hey es s'hòmo, qualque llengo fresca diu si 'l Rey Mòro dú es calsons amb bufes, ò xèrra que la má no es natural perque no hi veuen ones, y cada cual hey diu sa séua còm si haguessin pagat per criticá. Y cuant arriba s'hòmo tot l'hey conta y li aconsèya que no 'l vulga mostrá ò qu'el desfassi, que serà lo milló.

En Francisco Maria, diu qu'encare es prest y sobre tot que no l'ha vist encare cap vicari, ni la señoira Matgigneta que digué qu'hey aniria amb ses ninetes; qu'ell ha vist tots ets altres que se mostran y no n'hi ha cap de tant bò sinó un'altre, amb un roy d'aygo al viu, que si fos are l'hey havia de posá.

Amb axò arriban dos manòbres de part de ca Don Jòrdi d'es costat à avi-

carlos que demà matí de bon dilluns han de desembossá sa canonada d' una paret mitjera, perque decantin si hey ha qualque cosa que perill. Justament, com podeu suposá, sa ditxosa canonada cau derrera es beillem, y sense més remey en Francisco Maria se veu obligat à desferlo, encare qu' en Perico plòra, perque el voldria fins p' es derrés dies.

¡Un altre nit de feyna per estojá es pastós y ses rebasses! y quant acaban, hòmo y dòna prometen de no fé may pús beillem; però en Perico qu' ha fet lo qu' ha pogut per ajudá, respon:—«Sí, sí, papay, sí qu' en farém.»—

B. F.

DÉCIMES ORIGINALS D'ES FESTIU POETA MALLORQUÍ

D. QUIEM ROCA

(Q. S. A. C.)

Compostes à imitació d'unes altres dècimes d' es drama

LA VIDA ES SUEÑO.

Apurar, fortuna, intent,
Quant vetx que m' tractas axí,
Quin mal caygué sobre mí
Rica y pubila nasquent.
Mes, si es axí, ja estich vehent
En que t' he jò agraviada,
Y que bastant causa he dada
A ta justicia y rigor,
Que es el delicté major
Pubila y rica haver nada.

Voldria sebre no més,
(Y ningú del mon m' ho explica,)
Com es que, pubila y rica,
No he d' essé com ses demés.
¿No hey ha es matex interés?
¿No mos agrada es gaudí
Y es festetjá? Essent axí
Que naxem totes famelles,
¿Perqu' es que lo que fan elles
No m' ho comportan à mí?

Neix una pòbre mossona
Sense més dot qu' ets arrèus,
Una manta, uns guardapèus,
Y un mantellet sense fona;
Y apenas l' amor li dona
Un mossonet empolvat,
Quant amb son tal estimat
Ralla y riu tant com té gana;
¡Y jò rica y ciutadana
Tenga ménos llibertat!

Neix alguna desdixada
Que sense més vocació
Que sos pares volerhó
Se tròba monja tancada.
Però, encare que forsada
Está en tal cautividadat,
Explica sa voluntat
Al conventual amich;
¡Y jò qu' en el mon estich
Tenga ménos llibertat!

Neix alguna menestrala
Que, si bé es dies fenés
Fa feyna à no poré més,
Surt à ses festes de gala.
Y si sa diada no es mala,
Va amb son amant al costat
Per fóra de la ciutat
Fent de llesta y xarradora,
¡Y que jò, que som señora,
Tenga ménos llibertat!

Neix à una pòbre casa
Una segona ò tercera,
Y prest passa à essé primera
Si sa primera se casa.
Quant pareix que no fá vasa
Perque à nexé s' ha torbat,
Tal vòlta ja d' amagat
Té ajustat son maridatge;
¡Y jò amb tot mon pubilatge
Tenga ménos llibertat!

Al punt que pens amb axò,
Amb mon empatx consumit,
Voldria arrancá del pit
A tróssos tot el meu cò.
¿Perque he de carexe jò
Des privilegis que dona
Sa sòrt à una mossona,
A una qu' es monja à la mala,
A una pòbre menestrala
Y à una fia segona?

PROCESSÓ Y ALIMARES.

Suposem qu' una dècima part d' es vecindari de Palma posá alimares, dia 7 y dia 8 passats; serian 4 mil *obscurantistas* que tenguéren sa mania de fé llum à n' es qui no hey veuen. Nòltros creym que passavan de 8 mil, y que si haguessin avisat amb temps haurian estat 16 mil.

Suposem que se gastaren 5 mil duros amb òli, cera, teya, fanalets, etc., etc. Nòltros creym que no arribaren à 2500.

Y suposem que amb aquests doblés s' haguessin pogut socorre, per espay d' un mes, totes ses persones indigents d' aquesta capital; encare que tot axò sia suposat per *El Anunciador* de dia 9 del corrent.

¿Es rahanable que per demostrá sentiments generosos y humanitaris, se sublevi s' esperit de la pobrea, estampant à n' es diaris que la escelsa *Princesa Inmaculada* hauria vist, amb tant de gòig com vé ses alimares, repartí aquella suma à n' es necessitats des nòstro pòble?

Es qui plañen aquell gasto com si fós cosa tudada fan es mateix papé que va fé Judas, quant aquella santa dòna ungi amb bálсам olorós es peus de Cristo Jesus. *¿Ut quid perditio hæc?* ¿Perqué fan malbé axò? ¿Perqué no repartexen à n' es pòbres, lo que val? Y Jesu-Crist, s' unich Demócrata qu' estimá de bondeveres es séu pòble, vá reñá

à n' aquell insidiós, y aplaudí s' obsèqui d' aquella pòbre dòna.

Es vesins catòlics que posan alimares quant s' esdevé un aniversari com es que hem celebrat, solen essé d' aquells que més ànsia tenen de socorre es pòbres; y están en es dret y en es dever de glorificá à Déu y à sa Mare Verge, proporcionant dues vetlades de passatemp honest y alegre à n' es pòbre pòble que no veu més bugies ni iluminacions qu' es llumet de cruyes dins ca-séua.

Es doblés gastats amb alimares, pas-sàren dins ses butxaques des cerés, y oliés, y llenternés; vòl dí que redolaren fins arribá à ses mans des pòbres operaris. ¿Podrem dí altre tant de tot lo que se gastará p' es derrés dies, en diversiones profanes?

Quant sa rigidés de ses costums haurá esvehit *tots es gastos superfluos*, lo que no veurém may, dins tots es pòbles sempre romandrà una necessitat moral de manifestá amb actes públics y estèrns, es sentiment y s' entusiasme que los inspiran ses séues creències relligioses.

Pensá la contrari es desconexe s' història de s' Humanidad.

Y en quant à lo que insidiosament han dit altres diaris de sa processó que se fé dia 14, diumenge prop-passat, sobre si s' havia intentat darli caracte de *manifestació*, podriam contestá que no mesclin còls amb caragòls. Sa manifestació que Palma fé diumenge es igual à ses qu' han fetes tots es pòbles catòlics no solament d' España sino de totes ses nacions civilisades, manifestació solemne de ses creències relligioses.

Es qui *resseñant* aquella funció s' entretengueren en fé bèfa des ciutadans honrats y de ses Autoritats qu' hey assistian, han demostrat una vegada més de quin mòdo practican *allò de sa tolerancia relligiosa*.

Valga que tenim uns governants de bona pasta; perque los n' han dites que ja no eran verbes.

¡Quin dia será aquell que se distingirà entre sa llibertat y es llibertinatge de s' Imprenta!

MOSSEN LLUCH.

ARE VÁ DE BÓ.

Hem rebut una invitació de part de sa Junta de defèsa organizada per sa *iniciativa individual* à fi d' evitá per tots es mèdis possibles, que sa *filoxera* s' introduesca à Mallorca. Nòltros agra-him s' atenció, y encare que no poguerem assistí à sa reunió des dia 16, estam dispòsts à dá una maneta à n' ets hómós de bona voluntat que axí demòstran s' ànsia y es desitx de vetlá p' es bé des nòstro pòble.

S' *Isleño* de dissapte passat deya, amb un article escrit de má de mestre: «Quant es Govern tant solament s'ocupan de política y quant aquesta se practica en gran escala d'un mòdo vertiginós y sòls per mires personals, no hey ha qu'espera gens de protecció efícas de s'element oficial; y manca s'entusiasme de part d'es particulás.»

Per axò en es cas present, sòls tenim esperansa de salvació, amb sos trabays qu'empregan directament es matexos particulás interessats, que son tots es mallorquins, tant es qui tenen viña com es qui tenen figueral, com es qui no tenen un pam de terra; tots hey tenim sa pell, y à tots mos arribará sa disciplina da si per desgracia sa *filoxera* mata ses viñes de Mallorca.

¡Coratje y pòca sòn, germandat y constancia, desinterés y fé en la Providència, señós qu'haveu promogut aquexa associació! Nòltros que forem es primès en plantá vexigans à n'ets egoistes que per ensumá un ramell de flòrs, ò per fastá un rem no reparavan en exposarnos à tení sa *filoxera*, nòltros vos donam sa més coral enhorabòna per lo que intentau fé; y encare que sa nòstra veu tenga pòch eco, publicarem es vòstro patriotisme y dirém à n'es pòble ignorant y curt de vista: *Aquests son es qui estiman el país, aquests son es qui't vòlen bé de bòn de veres.*

F.

FÁBULES D' ISOP.

I.

ES GALL Y SA PERLA.

Un Gall molt de bé, modèlo
De filòsòfs casolans,
Veureu que trobá una perla
Per dins un femé gratant.

—Aquí estás tota soyada,
(Deya capetjant es Gall,
Y de tú, qualque gran dama
En daría... ¡qui sab quant!

Are, lo qu'es per méu conte,
Per dirte la veritat,

Sé cèrt que't barataria
Amb un cuch des téu tamañy.

Trobava es Gall qu'una joya,
Y no anava gens errat,
Li era à ell com un bòn llibre
En mans d'un curt de gambals.

II.

ES LLOP DESFRESSAT.

Embolicat amb una pell d'auveya
Un Llop se desfressá:
Axí pogué arribá fins à sa guarda
Y fé molta de carn.

Es pastó, que's va teme de la feta,
Li va pará un giñol;
L'agafa, y à sa branca d'una ausina
El va penjá p'es còll.

Llavò ets amichs li deyan:—¿Y com tractas
Axí es teu bestia?
—Es que jò tract axí, son (responia)
Es llops amb pell d'auveya desfressats.

III.

SA SEÑORA Y SES CRIADES.

Sa Señora molt fenéra,
Per aprofitá es jornal,
Feya axecá ses criades
Tan bòn punt cantava es gall.

Ses criades dormilègues
Perque no les despertás
Y dormí fins més grandia,
El matàren, d'amagat.

¿Qu'en dirém? Que sa Señora,
No sentint pús sa señal,
Perque al punt que trencás auba
Ja estás tot apareyat,

A mitja nit ò la una
Ja les feya dexá es jas.
*Preniu llum de na Pintora,
Criades, y 'xau fé es gall.*

IV.

ES VEY Y LA MORT.

Dins un bòsch, de tronchs y estelles
Un jayet ne feya un feix:

Carregarlo volia,
Però el pòbre no pogué.

Llavò, suant tanta gota,
Desfieiós cridá la Mòrt.

Al punt li comparexia

—Aquesta, diguent:—¿Que vòls?

Y es bòn jay, amb veu poruga

Responia:—No, ... no res; ...

T'he cridada... perque m'aydes

A carregarme es fexet.

V.

ES LLEÓ Y ES MOSCART.

Era còsa de riure es senti un dia
Ses còses qu'un Moscart
Giscant, giscant à n'es Lleó li deya
Just per ferlo enfadá.

—¿Y que son es teus *hechos?* (comensava),

Tot axò que tú fas

Es trossetjá, y no més, sa pòbre victima

Que primé't cau devant.

Però axò, ben mirat, no es altra còsa

Sino just lo que fan

Amb s'homo ses donetes renoueres:

Fé crits y rapiñá.

Jò, som molt més valent, ¡y está per veure!

Y al punt ja li ha entrat

Dins es nas, y ¡jala envant, picada y altra!

Just per ferlo enfadá.

¿Y qu'havia de fé? Es Lleó s'en reya

Quant va veure es Moscart

Qu'es cap d'un pòch, dins una tereñina

Va romandre enmayat.

M. O.

XEREMIADES.

Abans de passá més envant, (no fos còsa que mos tornássen dí que no tenim *cultura*,) vos volem dirigí, amichs lectors, quatre paraules y ben dites.

Y perque no hey haja perill de que vos passen per maya, farém lo que fan en es grans anuncis del dia: vos cridarém à sò de bòmbò:

¡ALTO! OJO!! LEED!!!

Sa Redacció de L'IGNORANCIA desitja à tots es séus lectors unes bònnes festes de Nadal, per molts anys, en compaña d'ets amichs, parents, coneguts y benefactós.

Que les tenguen amb salut y alegría; que no los fassa mal sa porcella, ni s'endiòt, ni es torrò, ni ses néules, etc.

Lo qu'enguañy no perilla que fassa ventrey à ningú son ses patates de Málaga. Tot axò heu porem agrahí à sa *filoxera*.

*
**

Una de ses funcions més notables y lluhides que de pòch temps à n'aquesta part han donat en es Teatro, es estada sa d'es benefici d'En Cepillo, que va triá per ella es gran drama de Calderon, *La Vida es sueño*.

Casi es matex dia que's representava aquesta obra en es Teatro, doná sa casualitat qu'un des nòstros redactós, fuyetjant una plagueta vey de poesies, n'hi trobá varies originals des missè Don Guiem Roca; y entre elles unes dècimes compòstes à imitació de ses qu'hey ha en aquell drama, que comensan:

Apurar, cielos, pretendo,
Ya que me tratais así...

Com à cosa d'oportunitat, y segurs de qu'agradará à n'es nostros lectors aquesta composició, pòch coneguda, de aquell engiñós y festiu poeta, la publicam en aquest número.

Contant amb so corresponent permís, per ventura no será aquesta sa derrera.

*
**

Diuen qu'ara es diumenges y festes, de mitx dia à les dues, tocará sa música en es Born. *Por supuesto* sa Banda Militar: no aneu à creure que sia sa Municipal.

Aquesta, à n'es parexe, té tercianes. A sa processó de diumenge passat, de 40 músichs, no més n'hi havia 29.

Está vist que tot lo de la Sala, d'algun temps en aquesta part, es vengut à ménos: retgidós, música y consums.

¡Planetes!

*
**

¡Oh, y are vé lo bò! Sa Diputació que petxuca s'Ajuntament sense piedat, y l'encalsa per deutes.

¡Oh, y are vé lo milló! Si no hey ha *cum quibus* abastament, Alcalde y retgidós heu haurán de bestrèure de sa séua butxaca.

Y no es còsa de dos doblés y un menut: tan matex se tracta de pròp de deu mil duros.

¡Ves quin consòl! Ja'u diu s' adagi:
«No's res, no's res: es cervell li veuen.»

*
**

Despues de molts y profitosos estudis geològichs qu' ha fets à sa nòstra illa, es professó Mr. Hermite s' en es tornat à Angers.

Sa malaltia que tengué, per sòrt no es estat res. Li desitjám bòn viatge y bòn tornada.

*
**

Es marinos mallorquins se pòrtan còm uns hòmos. No fá molt de temps qu' es capitá y marinés de la *Palмира* rebéren una medalla d' or, còm à recompensa des Govern francés, per havé salvat uns náufrechs.

Y are també, s' altre dia, es capitá des vapor *Jaume II*, Don Miquèl Granada, salvá y s' en dugué à remolch un llahut que se negava, en es canal d' Ervissa.

En còses de la mar, fan bé de pensá allò de que «vuy per mí, demá per tú.»

Los enviam à tots amb satisfacció sa enhorahona que's merexen.

*
**

Dalt la Sala d' Inca hey havia penjats es retratos d' uns quants mallorquins ilustres, fiys d' aquella vila. Y, segons noticies, s' Alcalde ò s' Ajuntament, suposant qu' eran una còlla d' *Ignorants*, los ha enviats à escola.

Amb aquest acte ò disposició poden considerá, devòts lectors, quants de graus seña es *termómetro aneroyde* d' es Municipi d' Inca. No aconhortat en destruí s' antich y hermós caracte de sa fatxada de sa casa de la Vila, are enjega es retaulos des fiys benemèrits, còm à còsa veyá y de ningun valor. D' avuy à demá, farán nòsa dins s' Escola y ¡Déu sab ahont anirán à prende acòbro!

¡Y llavò no voldrán creure que Mallorca se tròba, de plè en plè, dins es sigle de s' ilustració y d' es progrés!

Estudiau molt, feysvos hòmos notables, y d' aquí à cent àns, per més honorá sa vòstra memòria, un Ajuntament enviará à escola, per *ignorants*, ses vòstres estampes.

Axí va el mon.

*
**

Dos cassadós de torts, la setmana passada posáren 20 duros de messions, sobre quin des dos en tendria més d' agafats, à s' hòra de partí es vapor d' Alcudia.

Un des dos hey va comparexe amb sa friolera de 170 dotzenes. ¿Pensau que va guañá? Ydò anau errats; perque s' altre s' entregá amb 340 dotzenes d' aquells animalets.

Lo qu' es tant un còm s' altre, ¡bòn xibiu deuen tení!

*
**

No fá molt de temps qu' en tots ets estanchs de Palma no hi trobavan ni un fuy de papé sellat per necessari.

Unich remey possible, à un cas axí: no emprarne gens. Y es provat.

¿Que à algunes persones los ne pòden resultá pèrdues y dañys? Ja s' en avendrán.

Axò d' havé de pagá es papé sellat, y volé de més à més que s' en tròbi sempre per vendre, es massa demaná. Tampòch no heu hem de volé tot.

*
**

Còpia exacte y lletra per lletra d' es sobrescrit d' una carta qu' han tirada aquesta setmana en es corrèu:

«Esta carta Va ese trevese de can siquie e inque y quesen tre tengue as te quenen dreu obredo vaya eser que le qui son emar cene lle ese fey ne es mestres qui evos varen Fe ses botes.»

La regalám à n' es coleccionistes de còses rares y curioses.

*
**

Es Carril vá en popa, y de cada dia millora lo que té.

Are ha fet dú d' Inglaterra sis cotxos nòus, millós qu' es que tenia; à un de ells hey ha un salon molt ben arreglat, qu' hey pot aná el rey y tot.

Axò se diu doná bòn exemple à ses altres Sociedats. Aquesta es sa manera de fé bòn *papé* à n' ets uys de tothòm.

Lo demés es patriotisme... de butxaca.

*
**

Mos demana D. Narcis Diaz de Escobar, periodista de Málaga, que fassem à sebre à n' es nòstros lectors, qu' are ell comensa à publicá un' òbra titulada: «Escritoras y Artistas Españolas contemporáneas», que tot lo més costará vuyt pessetes.

Sentim no porè fé lo que desitja, d' insertá alguna de ses sénes biografies, suposat que tot quant se publica à L' IGNORANCIA ha d' está escrit en mallorquí.

Si no fos per axò, de bòn gana el complauriam, triant per insertarla, sa biografia d' alguna de ses nòstres escriptores mallorquines, que suposam que no li haurán passat per maya.

ANUNGIS.

OBRES MALLORQUINES

que's trobarán de venta à s' Administració de

L' IGNORANCIA,

(Carré des Call, número 10.)

FLORS DE MALLORCA, poesies d' autors vivents, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduhides en llengua castellana. Les venen à s' imprenta de P. J. Gelabert.

POESIAS FANTÁSTICAS en mallorquí, per don Tomás Aguiló. Les venen à s' imprenta de Felip Guasp.

IDILIS Y CANTS MISTICHs, per Mossen J. Verdaguier, amb un pròlech de D. M. Milá y Fontanals. Edició ricament estampada. Se ven al prèu de 12 rs. en rústica à sa llibreria de don F. Guasp.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mestre Lluch*, *Contes vey's barayes nòves* y *Sa Plagueta des lloqués*. Les venen à totes ses llibrerias de Ciutat.

FÁBULAS en vers mallorquí, per D. T. A. C., autor de sa *Rondaya de Rondayas*.

DÉCIMAS SATÍRICAS sobre lo engañós qu' es el mon, etc., compòstes per F. Pelegrí.

PASTORELLS Nòus de Na Rebèca y Na Sussana, compòstes per representá per à Nadal. Los venen à ca'n Guasp.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*S' es mesté molta paciència per aná à una vila en carretó ò diligència.*

CAVILACIÓ....—*Visca la reina d' España.*

ENDEVINAYES.—1. *Sa vida.*

2. *S' altra mitja.*

3. *Una baldusa.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Ney-Ney, K. D. T. y Dos Montissionistes.*

Quatre:—*Coniet de guix, M. Olecrab, Un Bisco y Pere Pera.*

Y dues no més:—*Un llenterné.*

GEROGLIFICH.

Pp ¿ D. Vvv ?

DVI	—es—	meu	meu	meu
	&	B	B	B

M. B.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una cuxa de gallina à un barco?
2. ¿Y un peu à un teatro?
3. ¿Y un oratòri à uns calsons de móda?
4. ¿Y un bras à sa Torre d' es seña?

ENDEVINAYA.

Animal de mala casta
Que menja y no payeix,
De tant que s' enredoneix
Neix famella y se mor mascle.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

ADVERTENCIA.

Si per cas es número qui vé de L' IGNORANCIA, en llòch de sortí en dissapte, no surt fins diumenge dematí, no cregueu, lectors, qu' hey haja res de nòu. Per ventura heu farém per més solemnisá sa diada. Recordau de demá à 8 dies quin Sant es.

20 DECEMBRE DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.